

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée. F

Sserbske njeđželiske lopjeno.

W Budyschinje, 9. dezembra 1923.

Wudawa so kóždy kóbotu w Šmolerjez knihicizšczerńi a płaczi na měřaz 5 stotych pjenježłow.

2. advent.

Psalm 24, 7—10.

Adventski čaš, čaš wjekełoscje, žohnowanja a hnady!

Bórky budža jako hodowne swony psches zły herbski wótzný kraj kłincžecž a naš wolacž k wopominjenju naroda našeho Anjesa a Šbóžnika! Čašo so pschihotujemy, najrjeńchi hwoj-
džeń wšěch hwojatych dnjow hwojecžicž, pschetož wěczny kral chze k nam pschicž a naš se hwojimi njebjeskimi darami wobohacžicž. Č, so bychmy jeho prawje witali a do hwojeje wutrobny pschijeli! Tehodla:

Wotewćže nětko wrota wšchě!
W'chať pschicž Anjes wšchěj' krafnoscje,
Kral nade wšchěmi kralemi
A Šbóžnik nade hwoětami,
Kiž šbóžnosč kóbu pschicž;
Ča to jom' wjeř'li spěwajecze:
Šhwaleny budž mój Bóh,
Mój štwor'čzel š radu došč!

Adventski čaš, čaš pschihotowanja! Tehodla nam tež našch tekst dženka pschicž:

Wotewćže wrota ščeroło a čžincze durje na hwoćže wyško!

Čšto ma to nam prajicž? Č přenjeho džěla hwojeho psal-
ma wěmy, so je tutón džěl jako šhwalobny ščěrłusch sa Boha, našeho štworicžela myšlenny a š našim džěłom hromadže Še-
brejžny hnano zły psalm jako liturgiju a hwojedžeński spěw pschi hwojecženju noweho lěta, jako hwojedženja šašopšchicž Boha k hwojemu ludu trjebachu.

A nětko wěmy tež, čžehodla rěka „wotewćže wrota ščeroło“; tehodla, so by Bóh njesadžewany do hwojeho měšta pschicžahnyčž mohł a so by so š tym jemu, jako kralj a křišćej, polne dowěrjenje wobšwědžito. Čať, lubi šchescženjo, rěka nětk tež sa naš w tutym adventskim a pschihotowaniskim čžahu wšchitke šadžewki a wutrobny wucžiscžicž wot wšchěje šłoscze, so móže našch Anjesa a Šbóžnika k nam pschicžahnyčž. Čž my dyrbymy jemu dowěrjenje a lubosč napšchecžimo pschicžicž, jemu, kiž se šbóžnikim žadanjom k nam pschicžahdža, naš šbóžnych čžinicž. Ščeroło chzemy jemu wrota k hwojim wutrobam wotewćž, so by pola naš hwoje wobydlenje a hódne witanje namakał a naš se hwojim žohnowanjom wosbožil. Wyško chzemy jemu durje čžinicž, so by tež k nam pschicžohł, pschetož jenož wón naš derje wodži, jenož p'čes njeho hny hwojeje šbóžnosč wěscži, jenož pschi nim hny derje wukhowani, ma našcha dušcha krafný wotpocžinš, měř a prawdosč. Tehodla derje, derje temu, kiž hwoju najwšchschu čžescž w tym pyta, so by we wšchěm jako šlužobnik Jesuškoweho kraleštwu hwoeru wopokasał. Ale kať dženka je? Nětko jich myšli, so šchescžanštwu sa nich wjazy njeje, so šu psches njo won, so móža bjes Šbóžnika, bjes Boha žimi byčž! Čži wobšh! Wob-
žarowacž jich chzemy, niž na nich hwoaricž, a pomhacž jim chzemy, so bychmy w hwojatym adwence hwojeho Šbóžnika jako namakali, so bychmy wróczo pschicžli k wěrnemu pastyrjej, kiž čžaka, so by tež k nim pschicžahnyčž mohł. Tehodla, hlej, kóždy ma k temu pschicžahnyčž, čž druhdže šadžewki wotštronicž, kiž bychmy Jesuškowemu kraleštwu šchodžicž mohle.

„Čžincze durje na hwoćže wyško!“ to rěka: wotewćže hwoje donny a wobydlenja, so by měrný kral Ješus Šchryštuš k wam se hwojej hnady pschicžahdžať. Njeh kóždy, kiž ma hwoje durje

w swojej moży, na to hlada! Wy staršchi, pokazće mlodžinje prawy pucz a woczehńće ju k lubo'czi k Jesušeji, so by Bože kralestwo tu na semi p'chezo bóle pschiběrało a rostlo. To je wascha swjata winowatość, kotruž wam wošebje našch tekst pschimoła, starajće so wo to, so bychy wasche džěczi sa wami waschu křesćanstu ponižnosć a šerbiku pobožnosť namrěke, p'chetož jenož žywa wěra a lubość, kiž so na Jesuša sepjeratej, możetej naš i nušy našeho czaša wuškubodžić. Pschetož, so mamy tajkeho krala a lubeho pscheczela woczakacž, to a jenož to nam w našchim rostorhanym czašu móž a bylność dawca, wutracž a pschewinycž w'chitke spytowanja a wobczěžnosće czaša, kiž naš kłócza a czišcēja.

Tehodla rad jemu poľnje swoje křyschenje a jacžowanje i nutrošču a i modlenjom wotewrmy a podajmy! Wón je našcha nadžija a našch troscht, kiž naš tež w najwjetšej nu'y nje-wopuščezji. Jenož Jesušeji njech našcha žyła wutroba křuscha, Bože kłowo budž Kralowski wós, na kotrymž našch Kral do našcheje wutroby p'chicžehnje, jako Kral cžescže a hnady.

O, tajke sbože, hđžč je so stało, so je wón, tón Kriješ bylny a móžny, našch Šbóžnik, do nich jacžahnył. Šsy ty tež tak sbožowny? Na cžim tola leži, so to hišcže nješy? Wajaja twoje hrěchi hišcže tajkeje moży nad tobu, so tebi wobaraja, Jesušeji wuščy a wutrobu wotewričž? Dowěr so jenož jemu, wón tež sa tebe pomoz wě a wunamaka a tebe wumóže i hrěchow saplecženjom, jeli jenož džesch a k njemu se swojimi naležnosćemi pschindžech. Pschetož:

Wón šprawny je, nam i pomharjom
A kahoda je i wosom jom',
Se swjatošču so křonuje,
Se křnilnošču wón kraluje,
Wschu našchu nu'u stajesche,
Sa to jom' wješ'li špěwajcže:
Šhwaleny budž mój Bóh,
Mój Šbóžnik, móžny wschob'!

Šaj, wón je Kral cžescže a ščyto je tak šam swój nje-pscheczel, so njeby i wješelo'cžu wołak: „Kralo cžescže, pój, šacžehń tež do mojeje wutroby a pomhaj mi, wschał šynt wscho pschiprawi! Šaj twoje kralestwo je poľne hnady a měra a nam so styscže sa tobu!“

Adwentski cžak, šbožowny cžak, jeli jón prawje naložimy na witanje našeho Šbóžnika, so by pola naš durje wotewrjene namakał, so móžemy tež my i žylej wutrobu wotacž a prošycž: Pój, Kriješ Jesu! Šaj,

Pschindž, Šbóžniko, mój Jesuško,
Čže powitam najwješć'cho;
Ach, pschincž se swojeje milošču,
Naš wobdaruj tež i lubošču.
Twój swjaty Duch naš dowjedže
Na pucz do wěcžnej' šbóžnosće,
Twój' mjeno, Kriješ, budž
Pschez' wulžy šhwaleno! Šamjen.

Ki. w Štrowoj.

Adwent.

Št ó š: Nětk wješecže so křesćizienjo.

Twój kral so bliži křesćžano,
Pój kóžny, witaj Jeho,
Šso wješel, wěrne křesćžanstwo,
Toh' krala njebe'keho!
Kral wobšbžecž čže kóždeho,
Kiž čžedža byčž Joh' podanjo,
Wón kralestwo ma wěcžne.

Twój kral so bliži křesćžano,
Šso wostaj hrěcha wschcho —
Šem' křuža swjeczi jandželjo
A cžescža, šhwalca Jeho!
Kral i njebež pschindže na semju,
Wschěch wobšhaczi p'ches měru,
Kiž Jeho horje wosmu.

Twój kral so bliži křesćžano,
Se swojeje hnady wulkej!
Wón šnaje našche hubjenstwo —
Šsej i woczow bylly wutřej;
Wón pschindže i wulkej lubošču,
Čže mēcž wschu našču wutrobu,
Šso dawěr Šemu dušcha!

Twój kral so bliži křesćžano,
Wón p'chindže lubje k tebi,
Čže hrěšćnika cžincž šbóžneho,
We swojeje wulkej křnilnošči
Kriješ njebeža nam wotewri,
Šhwal Jeho kóžda dušcha!

Twój kral so bliži křesćžano,
Pój k njemu dušcha šhuda —
Bóh da cži Šsyna swojeho,
Šo psches njoh' šbóžna byla.
Pój nětk, najlubšchi Jesuško,
Dwar we naš swoje kralestwo.
Daj nam wschu twoju hnadu.

Twój kral so bliži křesćžano,
O je to šbóžna radošč!
Kriješ Jesušk dacž čže hrěšćniko
Nam wěcžnoh' šboža nadošč.
Tuž witajmy Joh' i lubošču
A wotewrmy Šom' wutrobu,
P'chindž k nam o Kriješ Jesu.

Twój kral so bliži křesćžano,
Našch Šbóžnik takle křahny!
Wón cžini — naš tak lubujo,
Nam cžemny pschichod jašny,
Psches Jeho hnadu, wschewomóz,
Šańcž budže našchich hrěchow nóz —
Š nim džemy k wěcžnem' šwětku!

J. W.

Š cžaka sa cžak.

Šohladuješ-li do nowinow, cžitač wo paduchach, rubježnikach, mordarjach, šantomordarjach! „Šnamjenja to cžaka“, tak praja ludžo. Paš se šamyškom paš i nje-dorošumjenjom tak praja. „Šnamjenja cžlowjekow“ to šu! Čžlowjekojo ščinja cžak halle tajki, kajkiž je. Čžak, tak tež i nowa šapocžane žytwine lěto, je nam wot Boha daty, so bychmy jón wužili, haj wutriebali k najlěp'chemu. Šo tamnych šnamjenjach durbimy budžić, so njeje cžak šly, ně, so šu ludžo šli. Wbo lěpje drje prajić, so šu ludžo šhuduščy, wobohu'čy, wobžarowanja hódni. Čžlowjekojo njeptachu abo njenamakaču, abo šhubichu abo šanerodžichu to, ščytož je jim to najlěpšche: to je wěra, žywa wěra do žiweho Boha, ta wěra, kotraž je to žiwje šjednocženstwo i Bohom! Wy-li našch cžak, t. r. bychy-li cžlowjekojo našcheho cžaka wěrjazy byli, njebychu šli byli, njeby tež „cžak šly byl“, njebychmy my i našchim ludom nětkle tak nje'božowni byli. A ščyto to nětk? Wěru phtacž, we wěrje šwěrnny wostacž, sa wěru dobywacž druhich, wošebje mlodžinu, wěru předomacž psches žywy pschikad, tu wěru, kotraž je to do škutka štajene kł-

wo: „Ja s Bohom, Bóh so mnu!“ To je tón jeniczki prawny rezept, kotryž k wustrowjenju zylcho luda dopomha, druheho njeje. To tola widzišcy nětkle sako, hdyž šebi němiski lud wyschnosež pyta a to nětkle, hdyž to dže wo wobštacze abo šahubu. Kelko tych rezeptow a rezepečikow sa wustrowjenje luda a jeho žiwjenja je šo tola po'pytało w poš'ednich 10 lětach — a to podarmo. Šacž mamy hiščeže dolho čaža sa tajke kumschty? —

Zyrkej a stat.

Mowe zyrkwine lěto šmy nastupili. Šakto pschinyje wono zyrkwi w rošhadžowanju je statom, wošebje w Sakškej. Šižo to rošhadženje a rošwjasanje? Š čžežka, haj je nimale wěšče, so niz! Tu šhwitu do žyla myšle na to nješbu; ma tola stat, němiski kaž šakiti, nětkle na doščež šam se šobu čžinicž. Tola to naž nješmē šamyliež, naž nješmē šmērowacž! „Štražowacž!“ reča tež tu dale parola a „šchitacž!“ A to je nadawš zyrkwi je jako tajšeje, runje taš nadawš wošadaw a jenotliwžow. Njewidžimny do pschichoda, njesnajemy wuwieže mozow, kotrež pschindže. Madbēhi p'checžiwu zyrkwinyh pohrjebnišchžam šo pschihotowachju hižo psched dlēžšchim. Njedajmy šebi je wjacž! A tež nicžo druhe niz! Pschedobymajmy šebi wjele bóle wjazy hiščeže, wošebje tež wjazy lubošče a horliwosče ša zyrkej!

Wješ Boha na šwěcže.

Špišala Kristina Kowowa.

(Pofracžowanje.)

„Šakto ma wón w'cho na starošči!“ džiwasche šo wješnanosta. „Nó, ny damy jeho tebi!“ rjekny šo šmējo. „Wopokaž šo gmejnyje džakowny ša to, šo je tebe pschijala!“

Martinkej šakče to kaž maš po lizomaj.

„To je! Runje tehodla šym pschishol, waš prošweč, wujko! Daježe jeho mi! Macže woprowdže prawje, ja dyrby šo gmejnyje džakowny wopokasacž. Tuž waš pēknje prošdu, nješčelče jeho po proščenju ani tež ša hušarja! Daježe jeho mi!“

„Ale hólče! Ša to žortuju a ty to po wšchēm šdaczu taš mēniš! Mój luby hospodarja, š čžim to jeho šežiwijš, hej?“

Wješnanosta pschindže k tomu a wušššcha, wo čžim je rēč, rošhēwa šo.

„Dw tón hlupy kadla! Myšlu šebi, šo budžemy mēsto jedneho žiwicž dwejoch, šo budžemy jemu wotrocžka džeržecž, mój luby knježe?“

„Njemyšlu, wješnanosta!“ wobarasche šo hólž. „Mam něšchto krajzarjow š kosčemi nalutowanyh, a wjazy jich hiščeže šaklužu. Našch Bóh wšchaf, kiž wšchitko ludžom a škotej dawta, tež naju njewopuščžži a da jo tež namaj!“

Podarmo špyta jemu to wješnanosta se žonu wurēčecž, podarmo wēšchčesčhtaj hólzej: „Tradacž budžetaj rjenje došče!“ Tola w'chitko podarmo. — „Wój hlodu wumrjetaj!“ Martinko to njewērješche, prošesche dale.

Wješnanosta jeho wotehna, šo by šebi wēž hiščeže ras pschepaš.

Škoro wšchē žony wo wšy šo rošhēwachju. Šóžda hrēšesche šo na hólza, šchto šebi to wumyšli. Šrēčžachu šo, šo budža jemu mjeń'ch kufš šhlēba dawacž, hdyž šebi to telko dowola. Ale to nicžo njepomhasche! Džeń wote dnja šhodžesche k wješnanosče a prošesche. Tuž šu jemu škōncžnje Šožka dali.

* * *

Ach, je to byl ša Martinko džeń! Čžaš šwojeho žiwjenja njebē taš radostneho mēš! Požčži šebi wot dōtki šaru a došēdže po Šožka. —

Šchtož bē hólzej po macžeri šawostalo: lōdka, polna šchatow, wulke wodžecže, šawka, štol a štolčž, to p'chēda gmejna. Šapla-čžichu š tym pohrjebne wudawki, ša hólza šawostachju pola wješnanosty š teho hiščeže džekacž šchēšnakow šbytknyh. Tute budža ša njeho, hdyž pōndže ras do wucžby. —

Šola Šudžez šhēžki bēchu šo žony šbēžake. Někotre šo škoro se šmjecžom šaduknychu, jako Martinka š šaru k domej jēžšo wohladachu, tola druhe poplaknychu: „Šhudušchinki! — Šolb ma šo k hōšjam! Štaj wobaj w jenafej šrudobje a šhudobje!“

Šony štajichu na šaru mašu lōdku š hólžowymi šchatami, šwjasachu do hrēnjeshka make wodžecže a dwaj šakšakaj, p'chipoložichu wšchelake draby, něšchto žyrobny, bērnny, morčez, žyblu, — šchtož bē taš šana šawostajila. Šólžaj šo do šary šapschēžesčhtaj a jēdže'chtaj š njej wješolaj po wšy horje.

„Budž nankej rjenje pošlušny!“ wolachu lōše mlōde žony ša Šožkom.

Šólžaj njerēčžesčhtaj ani šlowa mješ šobu, hašle hdyž psched šhēžku pošastasčhtaj, pohladnyšhtaj jedyn na druheho. Šožko poča plakacž, Martinko plakasche š nim.

„Njeplakaj, Šoženko!“ trošchtowašche jeho se šylšami. „Tež ja šym tajka šyrotka kaž ty! Tola dolhož wēm, šo je mje Bóh taš lubowal, šo je ša mnje šwojeho Ššyna dal na šchiz pschibicž, a šo mje Šnjes Šesuš wšchudžom widži, nješšym wjazy taš wošamocženy na šwēcže. A tuž tež ty šo njeboj! Budže tu ša naju derje. Mējmoj šo jenož prawje lubo!“

Šožko pschēsta plakacž. Šólžaj štajišhtaj lōdku dele a šnobšchhtaj wšchitko nuts. Šaru dowjesesčhtaj šajo k dōtžy. Dōtka wotkra jimaj, taš šo žona to njewidžesche, kruč šhlēba a dōtkowa pschityšny, taš šo to muž njewidžesche, Šožkej twarožk. Nawobje-dowaloj bē'chtaj taš šo hižo po pucžu.

Jako dom dōndžesčhtaj, šestaja Martinko ložo. Njebē šo čžaš žiwjenja hiščeže do žaneho loža š pjerjowyni šakštwami lehnyl, šehasche na šlomje, pschiknyš se šarym pschewoblekom. Šotom pošlasčhtaj ložo. Šožko wēčžini lōdku. Šurowki bēchu jemu se šawostajeništwu jeho manicžki wostajile plachtu a rub. Plachtu wušchestrēchu na ložo, š rubow pschiknychu blido.

„Tu pošložimy knihe!“ rjekny Šožko.

„Tam w rōžku dyrbyachju knihe štacž, ale ja žanyh nimam! A k čžemu tež! Čžitacž tola njemōžu!“ powēdasche Martinko šrudny. „Ššym tebe tehodla k šebi wšaf“, taš rēčže'che dale, dofelž nochžu, šo by na šlužbje pošabyl, šchtož šu čže w šchuli nawucžili, ale šo by mošl dale do šchule šhodžicž a šo mošl šam čžitacž, šchtož je wo Bōšy w knihach pižane a tež, taš je Ššyn Bōži ša naš wumrēš a šo šažo pschindže.“

(Pofracžowanje.)

Šhutne šlowo w prawym čžašu.

W lēcže 1815 šemrje šnaty dr. Claudius Buchanau, kiž bēšche škut šwj. mišionštwu w Šndiškej šbožownje do přēdka wjedl a nowy testament do persiškeje a šhindostanškeje rēčže pscheložil. W šwojci mlōdošči bē wón šhētro šwētnje šmyšleny byl. Šun-štrōčž šo š wēšnym šurom je šchotiščich horow trjedhi, kiž bōršy poča wo nabožinišch wēžach rēčecž a šo ša jeho mēnjenjom prašesche. „Nimam žaneje nadžije“, wotmošwi Buchanau, „šym kaž kopjeno bēšeje papjerny“. Duž wotmošwi šur: „Wječče šo na šedžbu, šo čžert šwoje mjeno na nje njenapiša“. Tole šlowo Buchanau ženje nje'apomni, wono bu jemu nastorl k pschēmyšljenju, a bōršy bu wón tón wulki šohawucženy muž, ša šotrehož je šnaty. —

„Šhto plačji duch?“

Pod tuthym napisom čitach njedavno něšto, šhtož je hódne, so jo tež tu sapisamy. Esliucha tež do „namjenjow čaža“. — Fararka wopyta žonu, kotrejež skupošč bě snata. Dženka dzyšče ju fararka nawabicž, so žebi městno kupi sa konzert, kotrehož wunoschť bě sa podpjeru potrebných postajeny; wožada žama jón pschihotowajše a čzesč wožady žebi hižo žadašče, so by wunoschť wulki byl; wo tym, so je žwjata pschibau'chnosčž kóždeho, žo sa to staracž, so bližšchi njetrada a hłodu njetumrěje, halle nochzemy rěčezč. Tola šhto wotmohwi skupa četka, šhonišči, šhto fararka wot njče chze? „To sawěsčje jara wobžaruju, so njemóžu rjany konzert wopytacž. Šsym sa žamžny wječor hižo pschepro'čena. Tola, w duchu budu pschi Wami!“ A fararka? Šnydom žo woprašča: „A kotre městno směje to Wasch duch? Jene sa 500 abo jene sa 800 milijardow?“ Wot tuteje njewočakaneje wotmohwy žyle pschewatana, w'a skupa žonka, njemjodžo šhto, to tušče městno sa 500 milijardow. —

Dary sa „Bombai Bóh.“

Sacž dotal žu darili 126 995 980 hr. Dalšče dary: R. Jan Skala w Prahy 100 000 000 hr., W. w M. 8 000 000 hr., dar psches f. fararja Wyracža w Možacžizach 45 000 000 hr., psches f. fararja Šandrika w Šslepom 20 000 000 hr., psches f. fararja Wyracža w Možacžizach 5 500 000 hr., f. Šcholta w Krafeczach 5 000 000 hr., R. R., 10 000 000 hr., dar f. Krafecz (psches f. far. Wyracža w Možacžizach) 10 milijardow hr., dar f. Budestez 3 milijardy hr., psches f. fararja Šcholta we Wullich Šdžarach 94 325 000 hr., psches f. fararja Woigta w Šodžiju 500 000 000 hriawnow, dary wot čitarjow w Drěwzach 23 400 000 hr., dar psches f. fararja Mikelu w Malešczach 17 000 000 000 hr. Wšcho hromadže 30 938 220 980 hr. Wutrobny džak a „Šaplacž Bóh“ w'čhem pscheczelnym daricželam. Dalšče dary pschijimuju ff. duchowni a Šsmolerjež knihačnja w „Šserb. Domje“ we Budyščinje. —

Š bliška a f daloka.

Šnutštowne mižionštvo šbėra nětkle po wožadach dary ja žwoje wustawy a tuž tak sa tyč, kottž žu w našchim kraju nětkle žobu či najbóle potrebnı, či žhori, bėdni, stari a mafi. Tuž wotewrny rufu a wutrobu! P'chiudu tež tu a tam žmilne žotry žante do wožadow, so bychu dary hromadžile. To je nam f wjažy pschicžinow jara witane; žerbska předařska konferenca bė žebi to tež pschala. Wot diakonižy šhonišch najšlepje wo nusy a tradanju tuthych wbohu'čkow; w diakonižy widžijch pak f dobowm ščesčijanku, kotraž — niz halle nětkle a nusowana wot šrudnych nětežijichich wobštejnoscžow, ně hižo w šbožawnym měrnym čažu — to dokonjesche, šhtož je sa wjele to najčežšče: woprowacž. Diakonižy šdachu žo wožobinskeho wužitka a dobytka a štajichu žwoje mozy do žlužby lubosčje f bližšchemu po žlowje Jesužowym. Hižo tole naž pohnuwa, diakonižu f wutrobu witacž do wžy a do domu a ju njepusčezicž, žhiba so jej nawdawachmy bohacže sa wulžypomožne a nusne džėlo šnutštowneho mižionštwa, ju žamu pschibniwšči se žwojej lubosčju f dalšchemu žwėrnemu džėlej sa tyč tak jara pomozhy a lubosčje potrebných. —

W Genfu wotmėwaju tu žhwilu wožjedž wšchėch možnych političkich a hospodarščich šjėdow tež jedyn wožebity, kotryž ma tež wážnosčje sa ščesčjanskju žyrkef wšchėch wėrywusnacžow. Jednaju tam wo jutrnym žwojedženju a to wo tym, na kotru njedželu bychu jón na pschezo položili. Šsu žo tam šejšči šastupjerjo

romsko-katolškeje a grichiško-katolškeje žyrkwoje a njekatolškeje ščesčijanskje žyrkwoje; tutu šastupuje jendželski biskop f Canterbury. Hižo žamo na žebi je tuto šetkanje wožebite. Š přenje mu rasef wot lėta 1453 žem šetkaja žo tam sažo wotpóžlanžy žamža f wotpóžlanžami patriarcha grichiško-katolškeje žyrkwoje f wuradžowanjam. W lėcže 1453 rospadny ščesčijanskja žyrkef do njenowaneju katolšku žyrkwoju po doholėtnej roškorje a njelubym šnutštownym wojowanju mjes šastupjerjemi romškeho biskopstwa a biskopstwami rašschich wožebje europičkich krajow. Pšchicžiny bėchu šnutškowie a šwankowne, potajene a šjawne. Šalle lėtka šbližitej žo wobej, f najmjeń'cha šjawnje, tak daloko, so psches wotpóžlanžow w Genfu wo wážnym praščenju jutrow jednatej hromadže f njekatolškim biskopom. Wožebje sa šchulške a hospodarške žiwjenje je tuto jutrowne praščenje wážne. Še tola njeluba wėž, so je ras šchulške lėto 4 njedžeje dlėžšče hacž žnadž lėto předy. Tomu chzedža tam wotpamhacž a nadžijaja žo, so hižo pschichodne jutry tu njedželu — drje pošlednju mēřa — žwoježimny, kotraž dyrbi nětk na pschezo jutrownicžka byčž. Šacž žem bė tola tak, so žo jutry pschezo přenju njedželu po přenim polnym mēřacžku w nalėcžu žwoježachy; lėtka na pich. bė polny mēřacžk 1. haprjeje, njedželu, a tak jutrownicžka žamžnu njedželu. Jutry mōžaja tak byčž wot 22. mēřa hacž do 25. haprjeje. Šwangelška žyrkef njelmēje ničžo pscheczimwo nowemu postajenju a katolška žyrkef drje tež niz, dofelž to žana wėž wėrywucžby a wėrywusnacža njeye. Š tomu šajimuje žo šwjast ludow, pod kotrehož šchitom tam tež šastupjerjo žyrkwoju wo tuthym praščenju jednaja, sa tutu žylu wėž. Še ložto mōžno, so na tuthym polu předy něšto dožpije a wusfutkuje, hacž na političkim; na pošlednim bėchu hacž dotal jeho žně žhuduške. —

— **Roma ščesčijanskja n'božna wotrohanška protyka** žo w bėhu tuteho tydženja dočijšchēži. Přenje žatowe exemplary budža žnadž žobotu w klamacy Šsmolerjež knihicžišchēčėrnje we Budyščinje f dostacžu. Šnježa fararjo chžyli po tule protyku tam pošlacž. — Šlacžina budže 1 flota hriawn. Šažo a sažo prošymy w'chitkich lubnych čitarjow, so bychu tola f kupjenjom nascheje rjaneje žerbskeje nabožneje wotrohanškef protyki naschu dobru wėž podpjerali a žwojim lubym f tym lubosny hódowny dar, tak žam žebi hódnu pychu sa ščėnu wobstarali.

— **Próštwa.** Dofelž nam hižo do hód šlicžbowanje na žlowne miž. tow. wotdacž, prošchu wo pschipóžlanje mižionščich darow hacž do 12. hódownika najpošdžijcho.

farar Rada,

poštadnik Šserbskeho pobocznoho miž. tow.
(Širokontro čijšto 352.)

Biblija — čaž — čłowjeť.

51. tydžen, wot 16. h'cž do 22. dezembra.

16. **Šeczi advent:** Žej. 42, 1—4 — žh. 630 — Jan. 17.
17. **póndžela:** Mal. 3, 1—4 — žh. 519 — Jan. 18, 1—24.
18. **wutora:** Mích. 5, 1—4 — žh. 69 — Jan. 18, 25—40.
19. **žrjeda:** Łuf. 1, 1—22 — žh. 25 — Jan. 19, 1—22.
20. **šchwórtk:** Łuf. 1, 26—38 — žh. 50 — Jan. 19, 23—42.
21. **pjatt:** Łuf. 1, 57—66 — žh. 223 — Jan. 20.
22. **žobota:** Łuf. 1, 67—80 — žh. 49 — Jan. 21.

Šistownja: R. w R. sa 3 advent. — D. w B. sa hódownicžku (23. 12.).

Šamostwity redaktor: farar Wyracž w Možacžizach.

Čijšchēž Šsmolerjež knihicžišchēčėrnje a knihačnje, šap. družštvo f wobmj. rušowanjom w Budyščinje.